

ושמע מינה, חסרון מבפנים שמייה חסרון.
הדר, שדרוה לקמיה דרבי יצחק נפחא. סבר
לאבשורה. (49)

איתביה רבי ירמיה ואיתומא רבי זריקה,
מהמשנה המונה בכלל הטרפות את הריאה
שניקבה או שחסרה.

מאי "חסרה"? אילימא חסרה מבחוץ, היינו
ניקבה?!

אלא, לאו, מבפנים. ושמע מינה, חסרון
מבפנים שמייה חסרון.

הדר שדרוה לקמיה דרבי אמי, וטרפה.

אמרי ליה: והא רבנן מכשרי?!

אמר להן: הן הכשירו משום שיודעים הם
מאיזה טעם הכשירו. שהם הכשירו ריאה
שעדיין לא נחתכה לנתחים, ולכן תלו
שנכנסה המחט דרך הקנה. אבל אנו, שבאה
לפנינו הריאה כשהיא חתוכה — מאיזה טעם
נכשיר?!

שהרי דלמא אי הוה ריאה קמן, מינקבה.
שהרי רוב הנכנסים לגוף הבהמה דרך הוושט
הם נכנסים, ואם חדרה המחט שנכנסה דרך
הוושט אל הריאה, ודאי שניקבה הריאה.

והוינן בה: טעמא דליתא לריאה בשלימות,

הא אם איתא לריאה כשהיא שלימה ולא
מינקבה — כשרה.

והאמר רב נחמן: האי סמפונא דריאה
דאינקיב — טרפה. ואם כן תיקשי, אמאי אם
נמצאה המחט בבשר הריאה הרי היא
כשירה? הרי גם אם עברה המחט דרך הקנה
אל הסימפונות, אבל עתה היא מצויה בבשר
הריאה ולא בסימפונות, וכדי להגיע
מהסימפונות לבשר הריאה היא מנקבת
בדרכה את הסימפון. וכיון שאמר רב נחמן
סימפון שניקב הרי הוא טריפה, אמאי לא
מטריפינן לה כשנמצאת המחט בתוך הריאה,
מחמת שניקב הסימפון?!

ומשנינן: ההוא, שאמר רב נחמן ניקב
הסימפון טריפה — בסימפון הסמוך לחבירו
אתמר. כיון שהוא סמוך לחבירו אין חבירו
חוסם את הנקב. אבל בסימפון הסמוך לבשר
הריאה, סותם בשר הריאה הרך את הנקב
שבסימפון.

והאמר רב נחמן: האי הדורא דכנתא, המעי
הגס, הנקרא כך משום שהוא מסובב את
ה"כנתא", שהיא גוש חלב, שסביבו נכרך
המעי הגס, דאינקיב להרי חבריה, שניקב
המעי בסמוך לחלק אחר של המעי שצמוד
לו — הרי חבריה מגיין עליה! והיינו,
דאמרינן שהחלק האחר של המעי מגיין על
החלק שניקב וסותם את הנקב. ואם כן,
מדוע שלא נאמר כן בשני סימפונות
הסמוכים זה לזה, שהאחד יסתום את נקב

שנכנסה המחט דרך הקנה, כיון שנחתכה הריאה
יש לחוש שמא ניקבה הריאה ואין הנקב ניכר
עתה.

49. עיין ברש"י, כי מה ששדרוה לרב יצחק לא
משום הקושיה. שהרי יש לתרצה כדתרצינן לעיל
דלעולם איירי שחסרה מבחוץ ולרבי שמעון
איצטריך, אלא שלא הסתמך כאן רב אמי לומר